

Îngerul ierbii

Bucuros de sarcina primită, îngerul nu reușea cât era ziua de lungă să ude iarba și florile, să le curețe, să le mângâie și să le alinte.

Când căldura soarelui era prea puternică, atent, îngerușul ruga vântul să adie ușor răcorindu-le astfel trupul plâpând.

Nici noaptea nu avea odihnă: asculta plăcutul foșnet molcol al legănării firelor de iarbă și le șoptea tainic și drăgăstos cântece de leagăn pentru un somn liniștit și binefacător.

Dumnezeu era foarte mulțumit de munca lui și nu contenea să se minuneze de frumusețea și curățenia Pământului.

Dar într-o dimineață, îngerușul auzi scâncete și suspine ce veneau dinspre poiana de lângă râu. Zbură repede într-acolo și, îngrozit, zări fire de iarbă ce zăceau moarte, cu trupul rupt, alte fire îndoite și rănite, altele abia putând respira sub greutatea gunoaielor pe care le țineau pe umerii lor firavi.

Îngerușul se sperie: asemenea catastrofă nu mai văzuse niciodată. Tresări de groază când auzi suspine și strigăte de ajutor ce veneau și dinspre poienile alăturate.

Alergă iute, strânse gunoaiile, îndreptă firele de iarbă, le șopti vorbe de mângâiere și alinare, dar sosi noaptea și plânsetul amar nicăi al ierbii se auzea încă.

Îngerușul nu contenea să se întrebe: „Cine a provocat o asemenea nenorocire și cine l-ar putea ajuta să redeva frumusețea și curățenia de odinioară a Pământului?!”

*educatoare Sanda Achihăie,
Grădinița “Sf. Ioan cel Nou”, Suceava*

Postul Mare este o primăvară duhovnicească în care ne curățim și ne înnoim sufletește și trupește pentru a întâmpina marea sărbătoare creștină - Învierea Domnului. Mai ales primăvara trebuie să ne amintim că Pământul ne-a fost dăruit de Dumnezeu ca să-l lucrăm pentru hrană, să-l plantăm cu cele de folosință nouă și să-l păstrăm - *Frumos* - ca pe o grădină a Raiului.

CONCURS

Povestiți-ne faptele voastre bune făcute pentru păstrarea curățeniei și înfrumusețarea mediului înconjurător, acasă, la școală sau în gospodăria unor oameni bolnavi sau bătrâni. Copiii premianți la acest concurs vor primi materiale necesare Cabinetului de Religie.

Legenda ghiocelului

Bunica mea mi-a fermecat copilăria cu multe povești. Le ascultam cu atâta încântare, încât mi-au rămas întipărite în suflet. Acum, în prag de primăvară, îmi amintesc cu drag *Legenda ghiocelului*.

Bunica îmi povestea că, atunci când Dumnezeu a făcut zăpada, a lăsat-o să-și aleagă singură culoarea.

Neaua s-a rugat de iarbă să-i dea puțin verde, dar iarba a refuzat-o. S-a dus la macul înfocat, dar nici el nu i-a dat din roșul său. Vorbi apoi cu vioreaua să-i dea culoarea albăstruie, cu floarea soarelui

să-i dea culoarea galbenă. Dar toate plantele au fugit speriate de frica zăpezii care aducea frigul.

Mâhnită și aproape fără speranță, zăpada ajunsese și la micul și gingașul ghiocel. Îl rugă cu disperare să-i împrumute albul petalelor sale. Milos din fire, ghiocelul cel plâpând se înduioșă și îi dăruie culoarea sa pură.

Tocmai de atunci, din negura timpului, zăpada poartă straiul alb al ghiocelului.

Iar Dumnezeu, drept recunoștință, îi dăruie ghiocelului puterea să-și scoată prin covorul pufos al zăpezii clopoțelul alb, vestitor al învierii naturii.

*inv. Paula Dulgheriu,
Praxia*

